

Kotlár Dominik

Fekete-fehér

Itt az ősz, és minden újra fekete-fehér, szomorú és súlyos az ég, Isten látja az emberek szomorú tekintetét.

Látja, de nemigen törődhet vele, vagy lehet, csak én nem látom előre, mert vak vagyok, itt a sötét, hol vagyok vajon én, ki alkotásban lelte erős és mély örömét?

Kinek régen színes volt a világ és még értékelni tudta az emberek apró mosolyát. Az az ember eltűnt, elrabolták, sötét árnyak magukhoz húzták és leláncolták. Most olyan helyen van, hol még senki sem járt,

hova élő ember nem tehetette még be lábát.

Egy házban van, hol minden fekete-fehér, hol csak a szomorúság és maga a halál él. A haláltól nem félek, nincs rá okom, viszont hogy a szomorúság milyen, azt nagyon is jól tudom. A szomorúság szerintem rosszabb, mint a halál, mert a halál csak egyszer jár, a szomorúság viszont sokszor megtalál.

És akármikor jön, átfesti lelkedet, ugyanis hoz magával egy ecsetet. Ez az ecset nem akármilyen, mert a lelkedet fekete-fehérre festi ki!

Vak világ

Vak a világ, sötét az ég, a réten sír a sok virág, könnyekkel mondja a sok embernek: Élj már végre, élj!

De az emberek vakok és süketek, nem hallják meg a kéréseket, régen még láttak és hallottak is néhány csodás apró valamit. Ez az időszak elmúlt, nem hisznek már többé csak a tudományban, és abban, hogy mindenre csak egy magyarázat van.

Minket meg, kik még hisznek, boldognak, örültnak neveznek és kiról azt gondolják, hogy veszélyes lehet, ős láncra verve keresnek neki egy jobb helyet.

A vakvilágban kevés fény van és kevesen ülnek ablakukban. És éjjelente,

mikor a sok vak alszik, rájönnek a titokra és arra, hogy hova rejtik.

Kevesen vannak, kik tudnak erről a szörnyű sötét helyről, a titkot féltve rejtik, a sok vakot ezzel foglyul ejtik.

Kik tudnak a titokról, de nem tartozik rájuk, nyitva van szemük, de zárva a szájuk. Csendben figyelnek és észrevétlenül segítenek.

A vak világnak még van egy csepp fénye, egy halovány rejtett kis köre. Kevesen vannak benne, éppen ezért maradnak rejtve.

És a vak világot védelmezve, örök rejtélybe süllyedve, csendben figyelve. A vakoknak a fény rejtve marad örökre.

Mindennapi varázslat

Hallgatom magam körül, ahogy a sok felnőtt mondja megállás nélkül: elegendem van, fáradt vagyok, bármi lehet, csak hagyjatok.

Hagyjatok már békén. Mondja ezt a sötét szem, mely ott van minden felnőtt lelkén. Tisztelet a kivételeknek, kik nem mindent ilyen szemmel néznek.

Ha lenne rendes lelki szemük és még élne gyermeki énjük, látnának sok apró csodát, hallanák még a remény hangját. És mint régen gyermekkorban, repülnének a szellővel, csilingelő hangokkal találkozónak, új szavakkal és a gyermeki csodálat hatalmával.

Itt a mindennapokban is van varázslat, csak az látja, kiben van elegendő alázat és csodálat. Alázat és tisztelet, hogy ragyogjanak újra azok a baráti szemek.

Minden napban van egy kis varázslat, egy ok, amit te mint felnőtt újra csodálhatsz. Egy kedves, egy hőstett, remek dolgok mindezek. Egy szép dallam, amit énekelni akartam, végül is szemem kinyitottam és belefogtam, majd rácsodálkoztam a világra.

Fogd meg te is lelkedet és tisztítsd meg az elszürkült, mélybe néző lelki szemeidet és szívedet. Majd vedd észre a mindennapi varázslatos kis igéket.

Téli csoda

Vége újra tél van, nem hiába vártuk annyian, végre tél és karácsony van, az öröm széle száll csillogó városokban.

Lassan hullni kezd ezüst hó és feltűnik a karácsonyi csillag, mely idén szebben, fényesebben ragyogó. És ahogy hull az ezüst hó, majd rásüt a csillag fénye, az oly csillogó fény tisztító, lelkedig ható.

A templomban emberek gyűlnek, majd új reményeket szülnek, lassan kiül az öröm az emberek arcára, egy kis ideig nem néz a lélek a bánatba.

Az emberek lelke megnyugszik, vége van az évnek, már érzik, és bánat ide vagy oda, megnyugtató minket a téli csoda.

Lélekfa

Egyszer feltűnt egy földön egy magvacska, messzi országból ismeretlen fehér madár hozta.

Ledobta őt a földbe, hogy legyen ott végső lakhelye. A kis magot a föld nem szerette, viharban furdette, villámokkal ijesztgette, bezárta őt a föld mélyére, a sötétség ketrecébe.

Egy nap azonban a magocska ezt a sok rosszat megunt. Utolsó erejét felhasználva kérte Istent és kibújt a napsugárba.

Ott aztán növekedett rengeteget, mert öntözték az emberek. Voltak, kik azt mondták, ennek már úgyis mind-egy. És lenézték erejét a kis növénynek.

Voltak viszont, akik kitartóan segítettek, a kis fának meséket meséltek. A kis fa gondtalan is lett gyermekkorára, és állandóan csak felnézett, fel a menyországba.

Mikor nagyobbacská lett, megváltozott körülötte a környezet. Lebetonozták a gondtalan rétet és az egyedüli fa így ő lett.

Bár még közel sem volt kifejlett, mégis kihasználták az emberek, gyerekek megmászták, felnőttek gyökereit eltaposták, és ágait tüzelőnek letörték s ellopták.

A fácska mégis kitartott. Igyekezett összegyűjteni minden jó gondolatot. Fel akarta adni sokszor, valami mégis mindig megmentette a legrosszabb sorstól.

Néhány ember köré gyűlt és meséltek, meséltek, s míg csak tudtak, beszéltek. Néhány ember úgy érezte, eme apró fácska minden gondját elnyelte. Más meg azt érezte, ennek a növénynek

legszebb gondolatait kell elmesélnie.

A fácska még most sem nőtt fel teljesen, a jövőbe tekint lelkesen. Néha valami visszarántja, vissza a múltba, vissza a mély fájdalomába.

Akkor viszont újra jönnek a ragyogó fényes lelkek, ugyanazok az emberek, kik eddig neki segítettek, és ők újra fényt visznek és erőt adnak a kis növénynek.

A növény érzi és tudja, hogy minden léleknek megvan a maga gondja, a maga mély fájdalma. Sajnos azt nem tudja, hogy ő hogyan segíthetne rajta, mindenkinek segítene, ha tudna, és kívánja, hogy bárcsak megszólalhatna.

Ha megszólalhatna, köszönetet mondana. És jókat kívánna mindazoknak, kik neki is segítettek, tudván, hogy ő sajnos nem segíthet.

Hiába kiált mélyről köszönetet, nem minden ember hallja meg. Ki viszont meghallja e segítségkéréseket, annak mond hatalmas köszönetet.

Reméli, ha egyszer hatalmas és erős, árnyékoló felnőtt fa lesz, majd továbbadhatja a sok tudást, bölcsességet és értelmet a rajta megszálló kis fecskéknek és más apró lényeknek. Így mondván köszönetet mindazoknak, kik valaha neki segítettek, tudva, hogy azoknak nem mondhat elég köszönetet!

Így mond ő köszönetet. Így, ahogy lehet, megvédi őket lombja alatt, mert számára ez lenne a végső akarat, egy gondolat, mit mindenki hallhat.

Ki neki valaha segített, és saját két kezével védett. Kiált hát most egyet, vigyék tovább a szelek az örökké tartó köszönetet!